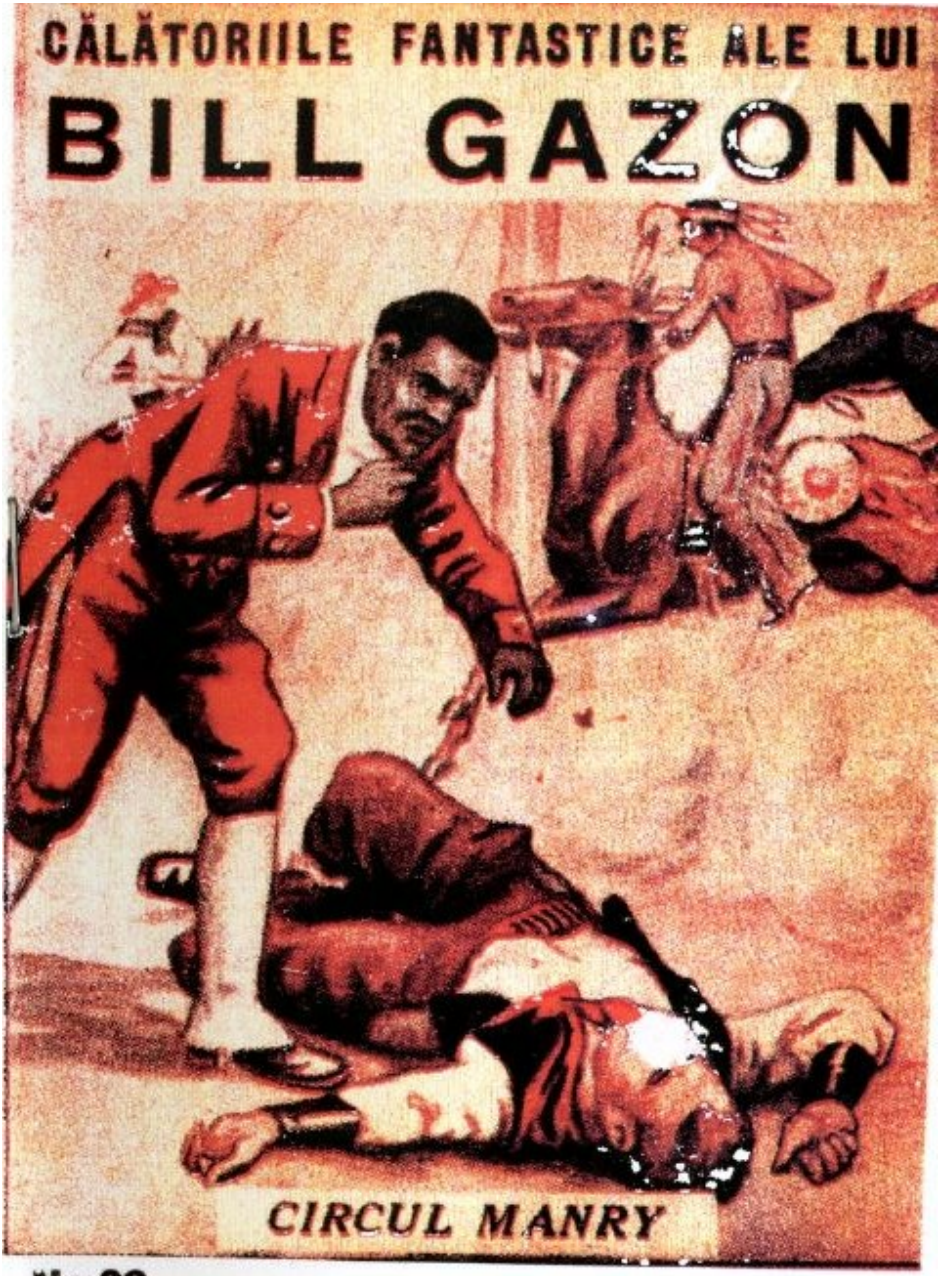
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
CIRCUL MANRY
No 33

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

CIRCUL MANRY

Nr. 33

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Circul Manry

Capitolul 1

Atenţie ! Gata !

- Iată-ne aci! Chestia e cum o învârtim de-acum? — zise Bill Gazon prietenului său, Negrul Sam, de cum coborâră din tren în Washington după o lungă călătorie.

Întrebarea suna mai mult a glumă şi, totuşi, era de o seriozitate amară pentru tânărul întrepid, care, cu ajutorul devotatului său prieten, reuşise să afle în St. Louis noul itinerariu al Japonezilor cari deţineau captivă pe sora sa.:

Fără să zăbovească, amândoi îşi cumpăraseră, cu ultimii lor bani, bilete pentru capitala Statelor-Unite, spre a relua lupta.

Negrul îşi da prea bine seamă de însemnătatea întrebării prietenului său alb.

Nu prea mai erau parale în punga lor comună. Cu calmul rasei sale, Sam lăsa însă în sarcina amicului toate grijile referitoare la modalitatea cea mai potrivită de a scăpa din chichion. Adică: îl servea cu toate forţele-i

fizice, nu însă şi cu capul, pe care şi-l ţinea doar sus, chiar în împrejurările cele mai periculoase.

Găsiră, în curând, locuinţă la periferie, în unul din acele cartiere pe cari Americanii le denumesc aşa de plastic: „Slum”.

Era o odaie cu două paturi, iar gazda, care înţelegea sub noţiunea curăţenie cu totul altceva decât noul ei chiriaş (era Italiancă şi muşca, în acelaşi timp, dintr-o ceapă şi un măr), cerea trei dolari pe săptămână şi plata înainte.

După ce prietenii se scotociră, cam încurcaţi, prin buzunare, ca şi cum ar fi căutat mărunţiş, achitară, cu inima împovărată, cei trei dolari.

Le mai rămâneau treizeci de cents, cu cari trebuiau s’o ducă până vreun nou câştig le va umple buzunarele: artă, care, şi ea, trebuia învăţată.

A doua zi, tot căutând de lucru, ajunseră într’o piaţă unde tocmai se construia un circ de pânze.

Bill Gazon se opri şi se uită cu interes la activitatea ce se depunea. Deodată îi veni o idee: dac’ar fi de lucru şi pentru el?

— Ia haide, Sam! Poate e rost de câştig aci! — zise prietenului său.

Negrul dete din cap, în semn de aprobare, şi amândoi se ’ndreptară spre şirul de camioane.

Bill Gazon căută pe cineva căruia să-i expuie propunerea şi zări un bărbat care înjura într’una pe vreo zece băieţi cari se căzneau să desfacă o pânză mare. Dacă făcea asta, apoi era semn că trebue să fie un personaj cu autoritate.

— Scuzati-mă, sir! N’aveţi nevoie de încă două elemente harnice?

— Ia căraţi-vă de aci! — strigă omul, gesticulând astfel că Bill Gazon trebui să se grăbească să se depărteze, dacă ţinea să nu se aleagă cu câţiva ghionţi nemeritaţi.

Cei doi prieteni se uitară unul la altul, triştii şi deconcertaţi. Să plece, oare, şi de aci, fără succes?

Când însă trecură pe lângă vagonul ce servea de locuinţă, tânărul văzu un om lucrând la un birou aşa de încărcat de scrisori şi însemnări, sticle de whisky şi sifon, că abia de era loc pentru scris. Şi, tot lucrând, fuma o ţigară de foi. Era, deci, sigur că e vreun director.

Bill Gazon voi să încerce înc'odată de e rost să capete de lucru. De! Poate că are aci mai mult noroc.

Bătu în uşa deschisă a vagonului, dar omul dela birou nici că-i dete vreo atenţie.

Se sui, atunci, cu curaj pe cele câteva trepte, oprindu-se în uşă.

O umbră se răsfrânse pe birou şi abia acum întoarse directorul capul, se uită la cel care pătrunsese şi-i sbieră:

— Ce cauţi aici?

— Daţi-mi voe să vă întreb dacă în întreprinderea dumneavoastră mai este ceva de lucru pentru doi băieţi voinici.

Directorul îşi muşcă ţigara şi măsură, nestânjenit, pe solicitator de sus până jos. După ce muşcă în deajuns din ţigară, bău dintr'un pahar şi se întoarse din nou spre tânăr.

— Care-i al doilea?

— Dânsul, prietenul meu Sam.

Şi Bill Gazon arătă pe Negrul care stătea la spate şi se apropia, acum, câţiva paşi.

— Aha, prietenul d-tale! De, l-aş putea întrebuinţa ca, servitor. Pe dumneata? Nu ştiu. Muncitori am deajuns. Îmi lipsesc călăreţi. Ştii să călăreşti, adică să călăreşti bine?

— Cred şi eu. Mă pot făli că sunt un călăreţ bun, – răspunse Bill Gazon, căutând să-şi amintească dacă se rostise, într'adevăr, cineva despre el în modul acesta.

Rezultatul fu afirmativ.

— Dacă-i aşa, apoi o să fac cu voi o încercare! — zise directorul, după oarecare meditaţie.

Şi, peste zece minute, părăsind vagonul directorului, cei doi prieteni erau angajaţi: Bill Gazon în calitate de cow-boy, iar Sam ca servitor. Un subaltern al directorului îi duse în camionul cu rechizite şi, acolo, îmbrăcaţi.

Sam căpătă o livrea roşie cu nasturi de aur, care, ce-i drept, îl cam strângea la piept, dar în care se simţea foarte bine.

Bill Gazon fu, şi el, îmbrăcat la iuţeală, trebuind să alerge în manejul provizoriu ca să ia parte la repetiţia pantomimei: „În Vestul sălbatic”.

Regisorul explica figuranţilor mersul acţiunii. Diligenta poştală trebuia să ocolească în fugă manejul, cu cow-boy-ii cari o escortau, şi era atacată de Indieni. Cu acest prilej, trebuiau să cadă morţi.

Pentru trebuinţele luptei, Bill Gazon primise: un revolver, care producea mare sgomot, la descărcare, dar fără să pricinuiască nimănui niciun rău. Tânărul trebuia, şi el, „să moară”.

La repetiţie, căzu atât de îndemânatic de pe cal, rămânând întins la pământ, deşi. Mirosul de rumegătură de lemn îl gâdila în nas, că, pentru prima oară, regisorul uită să înjure, ba-l lăudă chiar.

La sfârşit, manejul fu evacuat, spre a se face altor artişti loc pentru repetiţie, Bill Gazon îi urmări cu atenţiune.

Dintre toate, cel mai mult îi plăcură exerciţiile unui artist, care sărea de pe o scândurică din vârful circului, printr’un cerc de cuţite, şi prindea un trapez sburător, pe care făcea diferite figuri.

Artistul zâmbi lui Bill Gazon şi-i făcu semn să vie la el.

— Îmi pari băiat inteligent – îi zise. Vrei să-mi fii ajutor? Trebue să bagi de seamă ca trapezul să sboare

spre mine la momentul oportun. M’ai înţeles?

Bill Gazon admise şi, întrucât superiorii săi n’avură nimic împotrivă, rămase hotărât ca, la fiece repetiţie şi reprezentaţie, să asste pe artist.

Tânărul vedea rar pe prietenul său Negru. Acesta nu mai prididea de lucru. Nu ajuta bine la un lucru că şi era chemat în altă parte. Iar de nu-l chema nimeni, o făcea el singur, dacă o treabă nu-i plăcea.

E de menţionat., cu acest prilej, că se simţea foarte mândru în uniforma-i roşie şi, totdeodată, indispensabil pentru întreaga întreprindere.

Marea reprezentaţie de gală se apropia.

Regisorul îşi examina cow-boy-ii şi pe Indieni, critică, dojeni, înjură, ocări. Şi… lucrurile rămaseră tot cum erau.

Publicul asaltă locurile şi jocul începu. Numerele artistice se succedau unul după altul.

Pantomina „În Vestul sălbatic” urma să fie la sfârşit de tot.

Când fu rândul gimnasticului care făcea săritura mortală, Bill Gazon apucă funia subţire care era legată de trapez, spre a-l pune în mişcare la momentul oportun.

În timp ce artistul se urca în vârful circului, tânărul îşi roti ochii printre spectatori.

Deodată, bătăile inimii, îi se iuţiră.

Într’una din lojile din mijloc, şedeau duşmanii săi, Japonezii. Locurile din faţă de lângă balustradă, erau ocupate de sora sa Thea şi prietena ei, Rusoaica.

Funia îi alunecă din mână. O strânse însă din nou, mecaniceşte.

Colo şedea sora sa, care nu-l vedea, şi chiar dacă, tot nu l-ar fi

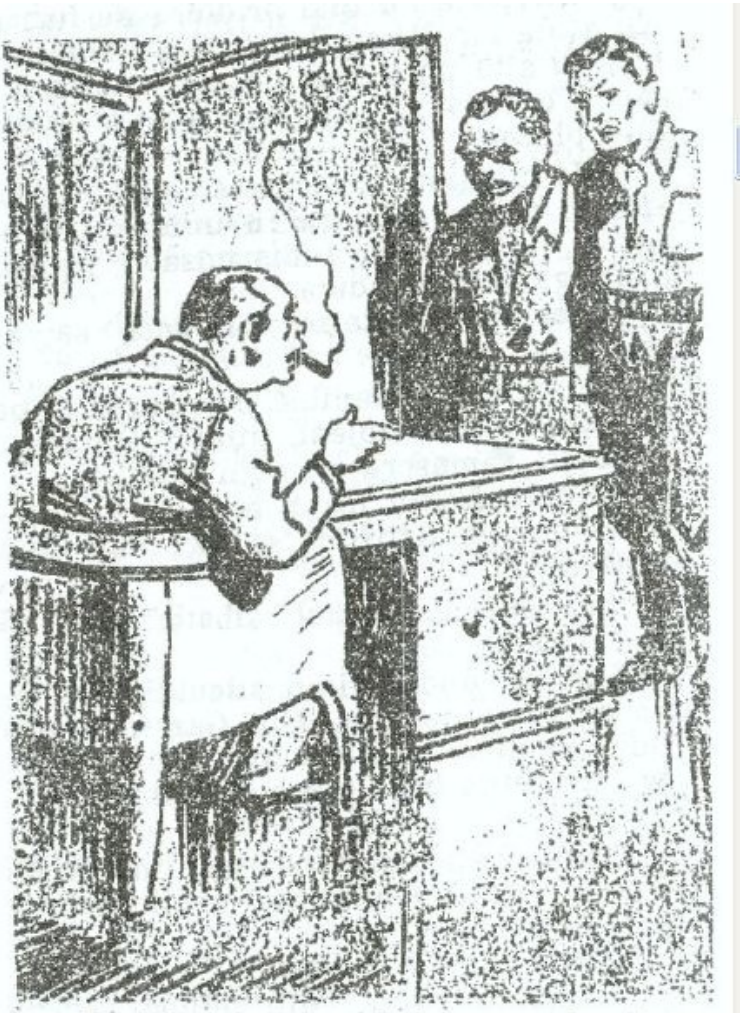

— Dacă-iaşa, apoi o să fac cu voi o încercare! — zise directorul, după oarecare meditaţie. (Vezi pagina 7).

recunoscut.

Lui Bill Gazon âi tremurau picioarele. Ar fi voit să dea buzna în lojă, să-şi scape sora.

Nu-i era însă îngăduit să se urnească din loc. Colo, sus, artistul se pregătea să sară..

Nicio plasă nu era întinsă; numai trapezul putea

stăvili căderea şi asta cu o condiţie: ca să-l întâmpine exact lu minutul fixat… fără deviere de o secundă. Şi el avea încredere în secundantul său.

Acesta îşi muşcă buzele şi se uită în juru-i, doar o găsi pe cineva, prin apropiere, căruia să-i predea sarcina sa, căci trebuia neapărat să meargă în lojă, la sora sa.

Nu era însă nimeni care să-1 schimbe, iar artistul de sus avea toată încrederea într'ânsul. Dacă-şi da, acum, drumul, a-poi era o viaţă pierdută.

Dar ce-i păsa lui de străinul când pe el îl preocupa numai sora sa Thea, care şedea între răpitorii ei?

Japonezul cel bătrân tocmai îşi puse binoclul la ochi şi-l îndreptă spre Bill Bazon. Îl recunoscuse şi schimba câteva cuvinte cu însoţitorii săi, cari dădură din cap, ca întărire a spuselor lui.

În acelaşi moment orchestra încetă să cânte. Artistul din vârful circu'lui era gata să sară.

După o luptă scurtă cu sine însuşi, Bill se birui: îşi va îndeplini datoria, aşa cum se cuvenea unui vlăstar al neamului Gazon.

Se uită sus şi se şi auzi comanda scurtă, energică:

— Atenţie! Gata! Drumul!

Şi o făptură se desprinse de pe cupolă, trecu, ca o pasăre, prin cercul de cuţite şi prinse trapezul ce-o întâmpină.

Se bălăbăni puţin, încoa şi'ncolo, şi sări în manej, tocmai lângă Bill Gazon.

Publicul izbucni în aplauze ce nu mai conteneau. Artistul salută mulţimea entuziastă şi-şi bătu asistentul pe umăr.

— Ţi-ai făcut minunat treaba. Am impresia că eşti un artist înăscut.

Bill Gazon zâmbi, dar nu văzu pe omul căruia-i se adresa zâmbetul. Tâmplele-i svâcneau şi ochii-i erau împăienjeniţi.

În cele din urmă însă, se reculese, redevenind

stăpân pe dânsul.

— Mă bucură că eşti mulţumit de mine, —răspunse el, mirându-se singur cum de poate vorbi aşa de liniştii.

Încântat! Viata mea atârnă de preciziunea gestului dumitale. Ai corespuns aşteptărilor mele.

Şi râzând, artistul dispăru pe gang în vagonul său.

Bill Gazon se uită la lojă. Era goală

Un singur gând îi străbătu creierul. Iarăşi pierduse.

Se rezemă de o îngrăditură şi încercă să conceapă un gând limpede.

Dacă loja n'ar fi fost goală, ar fi putut crede că imaginaţia-i aprinsă i-a jucat o festă. Vedea însă că Japonezii au plecat cu sora sa.

Ce să facă? Plecaseră, iar el sta ici, deconcertat.

Se înghesui printre artişti şi figuranţi, alergând la ieşire.

Cei pe cari îi căuta nu se vedeau pe nicăieri.

Ocoli circul, precum şi şirul de camioane, se uită pe galerii şi prin grajduri şi, în cele din urmă, şi în cantină. Nu găsi însă nici pe Japonezi, nici pe soră-sa. Vasăzică, o şi şterseseră.

Cu toată deghizarea sa, îl recunoscuseră şi, sub un pretext oarecare, plecaseră cu fetele, în mijlocul reprezentaţiei, temându-se, de sigur, că el le va ieşi în cale, chemând pe soră-sa. Şi, dacă se'ntâmpla aceasta, apoi nu mai era cu putinţă bandei galbene să amăgească fetele. De aci dar, graba lor mare.

Tânărul îşi prinse fruntea în palme.

Prea târziu! Venise doar cu câteva minute mai târziu şi pierduse totul.

Se uită înc'odată prin toate galeriile, în speranţa că Japonezii n'or fi părăsit aşa de repede circul.

Trudă de prisos. Trebui să se obişnuiască cu gândul că a venit prea târziu, fiindcă ţinuse să-şi îndeplinească până la sfârşit datoria.

Timpul înainta şi acu'-acu' trebuia să înceapă pantomima în care avea şi el un rol.

Uitându-se înc'odată în juru-i, zări pe prietenul său negru, care tocmai urmărea cu atenţie jocul unui acrobat. Îi strigă:

— Sam!

Negrul se'ntoarse şi rămase surprins, văzându-şi prietenul alb. În acelaşi timp, îşi dete seamă că trebue să se fi întâmplat ceva.

— Ai vreo ştire? — întrebă el, îngrijat.

— Au fost aci.

— Cine?

Sam nu pricepu pe dată, căci particularitatea noului său mediu îi acaparase tot interesul şi. În tot timpul noii sale activităţi, nu se gândise la duşmanii prietenului său, cari erau şi ai lui.

— Japonezii au fost cu amândouă feţele în loja de colo, care e acuma goală, – îl lămuri Bill Gazon. Am recunoscut imediat pe sora mea, dar nu m'am putut duce la ea findcă a trebuit să ţiu trapezul. Japonezul ăl bătrân m'a văzut şi m'a recunoscut pe dată. Au plecat la iuţeală. Am scotocit prin toate ungherele. Nu i-am găsit însă nicăieri. Nu i-ai văzut tu cumva, căci serviciul tău e la ieşire?

— Nu i-am observat, – murmură Sam.

Şi se ocărâ'el însuşi că nu s'a mai gândit la misiunea prietenului său.

— Ştiu ei că i-ai văzut sau au şters-o fiindcă se gândeau că, astfel, vor evita să fie descoperiţi? — întrebă apoi.

— Nu ştiu mai mult decât că m'au zărit. Când Japonezul şi-a aţintit binoclul asupra mea, tocmai trebuia să fiu atent la lucrul meu, aşa că nu m'am putut uita la el. Din cauza asta, nu ştiu nici de care ieşire s'au folosit.

Se priviră unul pe altul, ne mai ştiind ce să-şi spună, tot frământându-şi mintea cum să dreagă

pierderea; nu găsiră însă niciun mijloc.

— Nu putem pleca acum de aici. Afară de aceasta, n’ar avea niciun rost, deoarece nu ştim unde domiciliază Japonezii cu sora mea, – zise Bill Gazon, ca şi cum ar fi ghicit gândurile prietenului său, căruia, un moment, îi trecuse prin minte să pornească, în urmărire.

CAPITOLUL 2
Cine trase?

Jocul începu. Escortată de cow-boy, diligenţa gonea prin arenă, urmărită de Indieni.

La al doilea ocol, începu lupta. Se sloboziră puşti şi nori de pulbere umplură spaţiul. Bill Gazon trebuia să „moară”.

Era gata să alunece de pe cal, când simţi o lovitură în piept. Nu-i dete însă atenţie şi căzu de pe cai.

Sam se înghesuise la bariera arenei, ca să vadă pe

prietenul său jucând.

Ce spectacol minunat!

Deodată, tresări. Prietenul său alunecase aşa de prosteşte de pe cal că, în locul unde rămăsese întins, putea fi oricând călcat cu picioarele. Şi, într'adevăr, iată că venea un cal slobod.

Sam sări în arenă, acoperindu-şi prietenul cu corpul său, astfel că lovitura de potcoavă, ce, altminteri, ar fi nimerit pe Bill Gazon în cap, atinse spatele Negrului.

Acesta. Însă nu se sinchisi de durerea ce-i se pricinuise şi transportă pe prietenul său alb pe culoarul lateral.

— Ei, ai zăcut destul mort, îi zise, râzând.

Dar Bill Gazon nu deschise ochii, nici chiar după ce Sam îl zgâlţâi puţin şi-l gâdilă cu o pană.

Dar ce o fi asta? O frică vagă îl cuprinse.

De ce nu deschidea prietenul său ochii?

Ridică în capul oaselor, rezemându-l de perete şi căutând în juru-i vreun ajutor.

Regisorul tocmai trecea. Sam îi se postă în cale, arătându-i pe Bill.

— A murit!

— Aşa şi trebue, – zise regisorul, râzând.

— A murit cu adevărat! — strigă Sam, reţinându-l de mânecă.

Abia acum îşi dete regisorul seamă că Negrul nu glumeşte.

Se apropiă de Bill Gazon şi-i se uită în obraz.

Bodogăni o înjurătură. Ei drăcia dracului! Şi făcu semn câtorva servitori să se apropie.

— Duceţi-l în vagonul-infirmerie şi chemaţi pe doctor!

Ştirea accidentului se răspândi repede printre, personalul circului.

Artiştii şi figuranţii vorbeau de el prin cabine,

întrebându-se reciproc ce a fost, fără ca, totuşi, vreunul să poată da informaţii precise.

În sfârşit, medicul circului fu găsit. El veni cam ursuz, deoarece fusese turburat tocmai când îşi prepara un medicament ce mirosea straşnic a rachiu.

De fapt, era medic veterinar; dar, după propria-i definiţie, nu exista prea mare deosebire între bolile unui om şi ale unui animal.

După o scurtă examinare, declară rana lipsită de orice gravitate.

E doar foarte dureroasă, – zise, – dar nu va avea nicio consecinţă.

Un glonte de revolver nimerise ceasornicul pe care tânărul îl purta în buzunarul de lângă piept şi, deviând dela direcţia-i iniţială, jupuise pielea, cu o forţă micşorată. Nu era, deci, niciun pericol. Victima n'avea să mai simtă nimic peste câteva zile, ci va fi doar mai bogată cu o cicatrice,

Sub tratamentul doctorului, Bill Gazon se deşteptă din amorţire.

Era obosit şi rana îl durea.

După oarecare împotrivire, admise să fie dus la spital, nu atât din cauza rănii, ce avea să se vindece în curând, cât fiindcă era acolo ferit de un al doilea atac ai necunoscutului ţintaş. Cine să fi tras?

Nimeni nu putu da lămuriri la întrebarea aceasta.

Toţi actorii pantomimei trăgeau numai cu cartuşe oarbe şi, după cum asigura mereu regisorul, o greşeală, la încărcarea revolverelor furnizate de circ, era exclusă.

Bill Gazon îşi contractă gura într'o schimonositură batjocoritoare; nu zise însă nimic.

A doua zi, Negrul veni de vreme la spital, ca să-şi vadă prietenul, şi se uită trist la figura lui palidă.

— Bill Gazon însă-i surâse amical, făcându-i-se semn să-şi mute scaunul mai aproape de pat.

— Nu-i aşa de rău, Sam! Peste câteva zile sunt

iarăşi pe picioare. Cine crezi tu că a slobozit focul? Mă prind că în dosul acestui atentat, sunt ascunşi Japonezii. Cum m'au recunoscut, au tocmit un element coruptibil care, cu prilejul învălmăşelii, să mă scoată din circulaţie. Iată însă că n'au reuşit, şi eu nu renunţ la lupta pentru libertatea surorii mele. Tot rămân eu într'o zi învingător şi banda galbenă, va trebui să se declare bătută.

— Ce puşlamale! — scrâşni, Sam, strângând pumnii, de furie.

Ardea straşnic să puie mâna măcar pe un Japonez.

— Lasă-lasă, Samule! Va veni ziua când să ne răfuim cu ei. Dacă te'ntreabă, acuma, cineva cum îmi merge, spune-le că prost de tot, ca să se simtă ei în siguranţă. Înţelesu-m'ai?

— E în regulă! zise Sam, despărţindu-se de iubitul şi stimatul său prieten, trebuind să reintre în serviciu.

Nu plecă bine Negrul şi apăru directorul circului, care era foarte necăjit că se întâmplase aşa ceva în întreprinderea sa.

Fără să-şi scoată pălăria şi tot muşcând dintr'o ţigară stinsă, îşi trase un scaun aproape de patul lui Bill Gazon şi şezu..

— Cum te simţi, băiete? — începu el convorbirea.

Tânărul însă ghici că altcineva îl adusese aci.

— Mulţumesc! Sper să fiu în curând pe picioare.

— Ia spune (şi directorul îşi mută ţigara în celălalt colţ al gurii, fără să se servească de mână), ia spune; cine a tras asupra ta?

- Asta o ştiu tot aşa de puţin ca şi dumneata, domnule director, – răspunse Bill Gazon.

- Ai tu vreun duşman printre oamenii mei? — continuă să 'ntrebe directorul.

— Pe cât ştiu eu, nu. Sunt prea nou, pentru asta, în trupa dumitale.

— Afurisita dandana! Vrei să faci reclamaţie?

— Împotriva cui?

— Aşa-i! (Şi directorul respiră uşurat). Mi-e şi mie mai plăcut, căci dacă transpiră ceva în public, îmi ocoleşte circul, fără ca tu să foloseşti ceva. Rana ta nu e gravă: un mic accident cum se ’ntâmplă zilnic în viaţa de circ. Dacă păstrezi tăcerea, îţi plătesc tot salariul şi, fireşte, şi cheltuielii o de aci. Cum te faci sănătos, stăm iar de vorbă. Mollory, regisorul, mi-a spus că eşti călăreţ bun şi un element utilizabil. Ne-am înţeles deci?

— Yes, sir, – admise Bill Gazon, fără să stea mult pe gânduri.

De ce ar produce adică, neplăceri directorului, făcând plângere?

La urma urmelor, ancheta tot nu va da niciun rezultat, căci n’avea nicio dovada împotriva duşmanilor săi, Japonezii.

N’avea decât să se bucure, până una-alta, de succesul lor. Doar nu plouă în fiecare zi. Odată şi odată tot va pune mâna pe ei!

După un răstimp, o infirmieră intră de-i aduse un buchet mare de flori.

El o privi surprins.

Cin’le-o fi trimis?

Lui Sam nici prin gând nu-i trecea aşa ceva şi directorul nu era, de sigur, omul care să dăruiască flori personalului său.

Colegii? Se’ndoia de aceasta.

— Soră, sunt cu adevărat destinate pentru mine florile astea? — întrebă el.

— Da, mi s’au predat pentru dumneata, – răspunse infirmiera.

— Şi cine le-a adus?

— Un băieţaş le-a lăsat la portar.

Bill Gazon îşi încordă mintea, fără însă a putea ghici pe donator. Oricum, totuşi, se bucură de flori.

În momentul acosta, se auzi gălăgie pe sală, uşa se deschise cu violenţă şi Sam de te buzna înăuntru.

Dintr’un salt, fu lângă patul prietenului său, căruia-i smulse florile.

— Ce’nsemnează asta? — se miră Bill Gazon..

— Florile sunt dela Japonezi, – îi şopti Negrul în ureche.

Cu toate durerile ce resimţea, bolnavul se ridică puţin şi se uită incredul la prietenul său negru. Îi se părea că n-a auzit bine.

— Ce tot spui tu, Sam?

— Florile sunt dela Japonezi, – repetă, acesta.

Şi, după ce se mai linişti puţin, povesti:

— Dela spital, m’am mai învârtit puţin în oraş. Deodată, văzui un Japonez predând aceste flori unui băiat. Nu ştiam pe cine să urmăresc întâi: pe Japonez sau pe băiat? După aceea însă, alergai după ăsta, sperând, astfel, să dau de urma Japonezilor. El le predete aci, portarului, şi am voit să te înştiinţez. Cu florile astea nu e lucru curat.

Bi11 Gazon se uită tăcut înaintea sa, amintindu-şi de o păţanie din Japonia.

Cumpărase, acolo, dela o florăreasă un buchet şi mirosul florilor îl adormise aşa de tare că rezultaseră consecinţe neplăcute.

Să se repete aceeaşi istorie şi cu florile acestea? Pe duşmanii săi îi credea capabili de orice, aşa că trebuia să fie cu îndoită vigilenţă.

Întinse prietenului său negru mâna.

— Bine făcuşi, Sam, că ai venit aci, căci, astfel, ai ferit, poate, o mare nenorocire. Cine ştie ce intenţie urmăresc Japonezii! Ia florile şi aruncă-le într un loc unde să nu poată vătăma nimănui.

- Se vede că nu-ţi plac florile? — întrebă infirmiera pe Bill Gazon, după plecarea lui Sam.

— Ba încă foarte mult, soră, dar nu de felul ăstora.

Sam vizita în fiece dimineaţă pe prietenul său alb.

Rana acestuia se vindecă peste puţin, fără să lase vreo urmă supărătoare. Doar o cicatrice roşie rămăsese

pe piept.

El se simţea iarăşi în deplina posesiune a puterilor sale şi-i era dor să părăsească spitalul.

În ziua în care se'ntâmplă aceasta, circul îşi strânse pânzele şi cei doi prietinii reziliară contractele, ţinând să rămâie în Washington.

Directorul îşi îndeplini făgăduinţa dată lui Bill Gazon, plătindu-i tot salariul, precum şi cheltuielile dela spital.

Când tânărul îşi luă bună-ziua dela foştii săi colegi, observă pe un Mexican ocolindu-l şi el înţelese de ce o face omul acela, care jucase, de asemenea, în pantomima „În Vestul sălbatic".

Tăcu însă.

— Şi, acum, să vedem, Sam, dacă putem căpăta iarăşi vechea noastră odaie dela mâncătoarea de cepi sau va trebui sa căutăm alta. După aceea, să ne grăbim să le sărim în gât Japonezilor. Ce Dumnezeu! E timpul să reuşesc să-mi scap surioara. Prea o duc pe draga mea mama cu vorba, – zise Bill Gazon.

— Şi eşti complect restabilit? — întreba Sam, îngrijat.

— Nici să te'ndoieşti. Sara, vrei să facem un mic match de box, ca să te convingi?

Căpătară odaia lor cu chiria de trei dolari pe săptămână, aşa că fură scutiţi de munca de a căuta alta. Pe lungă aceasca, aveau şi bani şi, deci, feriţi de griji pecuniare.

Acum, era vorba să găsească pe Japonezi.

Mai erau, oare, în oraş sau, între timp, plecaseră? În presupunerea a doua, i-ar fi fost foarte greu sa le găsească noua urmă.

În cazul însă că nu vor fi părăsit Washington-ul, apoi se putea legăna în speranţa că-i va descoperi şi, deci, scăpa pe sora sa Thea din ghiarele lor.

— Ce zici tu, Sam: or mai fi în oraş Japonezii sau au

preferat să plece, cu destinaţie necunoscută?

— E absolut, indiferent. Îi găsim noi şi vai de pielea lor! — răspunse Negrul, după oarecare gândire.

— Totuşi, o să cam avem de furcă.

— Nu-i nimic. Suntem amândoi odihniţi şi în putere.

Şi Sam râse, arătându-i dinţii.

Bill Gazon îşi aprinse o ţigară şi prinse să măsoare, neliniştit, odaia.

Dac’ar fi ştiut numele duşmanilor, i-ar fi fost de mare folos. N’avea niciun mijloc ca să-i găsească repede.

Era silit să aştepte o întâmplare norocoasă, care să-l facă să descopere ascunzătoarea lor… de pildă, să’ntâlnească pe stradă un Japonez, pe care să-l urmărească.

În acelaş timp, trebuia să ţie seamă şi de amănuntul că Japonezii l-ar mirosi întâi ei pe el, având pretutindeni spioni şi complici plătiţi. Cu siguranţă că şi ştiau că a părăsit spitalul şi-şi vor fi luat măsurile necesare.

Îşi lepădă ţigara. O prostie să-şi tot bată atâta capul! Ceea ce se impunea era să purceadă la acţiune. Încrezându-se în noroc şi propriile-i puteri.

Întâmple-se ce s’o întâmpla, nu-i era lui frică de duşmani. Oricât şi-or tocmi ei spioni şi complici, el tot nu-şi va pierde curajul!

— La lucru, Sam! Să vedem: nu ne-o fi norocul pricinic azi?

CAPITOLUL 3
O greşală

— Măi Sam, ştii tu cum s’a formal pavilionul american? Ei bine, să-ţi povestesc eu. În anul 1776, când s’a proclamai independenţa, generalul Washington nimeri în Filadelfia, oraşul fraternităţii, la harnica femeie Betsy Ross, proprietara unei prăvălioare de şelărie, şi o întrebă dacă poate lucra un steag, pe care-l desenă cu un creion roşiu. Cele şapte dungi roşii şi cele şase albe indicau cele treisprezece state cari se rupseseră, în 1776 de Anglia. Stelele de pe fondul albastru, însumează numărul actual, al statelor unite. Mulţi istorici susţin că Washington luase ca model pentru steag blazonul familiei sale. Înainte de 4 Iulie 1777, pavilionul american nici nu era cuoscut. Astăzi însă-l cunoaşte oricine şi mulţi cred că reprezintă libertatea, ceea ce este însă o eroare fundamentală.

— Eu am impresia că femeile stăpânesc aci, – zise Sam în chip de glumă.

Bill Gazon îşi apasă pălăria pe frunte, ca să nu fie imediat recunoscut. Cei doi prieteni cutreerau iar străzile oraşului.

De fapt însă, era o încercare, lipsită de orice perspectivă de succes să caute în acest mod pe Japonezi, dar n’aveam încotro.

Să tot îi umblat aşa câteva ceasuri, când Negrul atinse pe prietenul său de braţ, spunându-i încet:

— Uite băieţaşul pe care l-a trimis Japonezul eu florile la spital. Afla-vom ceva dela el?

Bill Gazon se uită în direcţia în care arătase Sam şi văzu un trepăduş, cum sunt pretutindeni.

Se părea că şi el a văzut pe cei doi prieteni, căci făcu stânga ’mprejur şi o zbughi.

— Faptul că o şterge dovedeşte că ne cunoaşte. Ia să-l întrebăm noi de când are plăcerea şi onoarea să ne

cunoască. Cu siguranţă că e în serviciul Japonezilor.

Şi cei doi prieteni porniră în urmărirea fugarului.

În învălmăşeala de pe străzile principale, nu prea. Reuşea să se strecoare repede, aşa încât căută cele mai puţin, frecventate. Dar nici acolo n'ajunse departe, căci Bill Gazon îl şi ajunse.

— Ia stai, **my boy !** Aş dori să-mi dai o mică informaţie.

Băietanul însă nici că-i dete ascultare, ci dete să alerge mai departe, dar Bill Gazon îl reţinu:

— Ci opreşte-te puţin! Tu eşti care mi-ai adus flori la spital şi vreau să-ţi mulţumesc. Uite: dânsul e prietenul meu Sam, de meserie boxer.

Şi arătă pe Negrul care se apropia şi el.

— Se va servi de tine ca o minge de foot-ball, dacă nu-mi spui unde pot găsi pe Japonezi.

Băieţanul se uită, înfricoşat, la Sam, care-i vârî pumnii în nas. Acela însă continua să tacă, părând să reflecteze dacă să-şi trădeze sau nu pe cei cari îl tocmiseră.

Pe de altă parte, nu-l ispitea nici să facă cunoştinţă cu pumnii Negrului şi se uită sfios când la acesta, când la prietenul lui.

— Haide, vorbeşte, flăcăule! Amicului meu nu prea îi place să stea de pomană, iar când dă, apoi praf se alege din cel pe care-l nimereşte. E dar mai bine să te grăbeşti cu vorba! — îl îndemnă Bill Gazon.

— Nu cunosc niciun Japonez, – minţi băiatul.

Sam era gala să-l pocnească, pentru minciuna aceasta, dar Bil Gazon îl împiedică, zicând dojenitor băietanului:

- Nu ţi-e ruşine, ca American liber, să fii în serviciul unor păcătoşi din Asia? Şi te plătesc ei aşa de bine?

— Te-am pândit în fiecare zi, – se fuduli băiatul.

— Ei, poftim! Şi umbli, acum, să ne ungi ochii că

nu cunoşti pe Japonezi! Ştii tu că uliii ăia galbeni au prins două fete albe? Şi vrei tu să le dai o mână de ajutor la mârşăvia lor?

— Dar cine mă apără de ei, dacă vi-i trădez? — întrebă băietanul, după oarecare gândire.

— N'avea nicio teamă! Cum scap fetele, ei se vor grăbi să dispară, – îl asigură Bill Gazon.

Băietanul rămase iar pe gânduri.

— Bine! Aşteaptă-mă, peste două ceasuri, la Southern-Way, în colţ cu Steubenavenue, şi te duc în taină la Japonezi.

— Perfect! N'o vei regreta, – zise Bill Gazon, dându-i drumul.

Apoi, se înapoiă cu Sam la domiciliu, spre a se pregăti pentru ora cuvenită.

— N'ar îi trebuit să-i dăm drumul, – zise Negrul, îngrijat. Cine ştie ce unelteşte el în timpul ăsta şi, la urma urmelor, ne alegem cu buzele umflate! Ai o inimă prea bună şi crezi pe toţi şarlatanii.

— Vedem noi! — replică Bill Gazon, liniştit, deşi se temea şi el că a făcut o prostie, dând drumul aşa, cu una cu două, băiatului.

Era însă prea târziu s'o dreagă: tipul pierise.

Se şi întunecase când cei doi prieteni se duseră, îa ora fixată, ia locui convenit. Băietanul nu venise încă.

Neliniştit şi chinuit de îndoieli, Bill Gazon privea în toate părţile. Adică, la urma urmelor, să aibă Sam dreptate?

— Această avenue a fost numită Steuben după generalul care a ajutat pe Americani în lupta lor pentru libertate şi era prieten personal cu Washington, – explică el Negrului.

— Mă interesează prea puţin generalii ăia, ci dacă băiatul va veni şi se va ţine de cuvânt, – bombăni Sam..

— Să fim optimişti! Să speram!

— Ei da, e un cuvânt frumos să speri. Răposata mea bunică a sperat mereu că unu din familia noastră se va îmbogâţi, dar până azi eu n’am văzut parale canci.

Timpul se scurgea şi ei erau gata să plece, când băietanul veni într’un suflet.

— Cam târziu! — observă Bill Gazon.

— N’am putut scăpa mai de vreme de la Japonezi şi nu voiam nici să bage de seamă că am ceva în gând.

— Şi ne poţi duce la ei? —îl întrebă fratele Theei.

— Da. Sunt toţi acasă, dar n’am văzut încă alea două fete despre cari mi-ai pomenit.

— Cred şi eu că banda galbenă n’o să ţi le arate, de frică să nu apeleze la ajutorul tău.

- Da, aşa este! — întări băietanul cu mândrie.

Şi conduse în tăcere pe cei doi prieteni într’un cartier de vile. Sam calcula cu câţi Japonezi va avea de lucru.

Bill Gazon îşi despedică revolverul, gata să rişte orice ca să-şi ajungă, în sfârşit, scopul, liberând pe Thea.

După un timp, băietunu se opri, arătând o casă dintr’o grădină mare:

— Aici locuiesc Japonezii. Umblaţi cu băgare de seamă! Nu pot să merg mai departe cu dumneavoastră, şi, dacă aveţi succes, nu uitaţi că eu v’am ajutat.

Şi, fără să mai spuie ceva, se depărtă, mistuindu-se în întuneric.

Cei doi prieteni se sfătuiră ce ar fi mai potrivit de făcut ca să-şi ia prin surprindere duşmanii.

— Eu sar peste zid, ca să cercetez cum am putea pune mâna mai sigur şi mai iute pe banda galbenă. Cum te-chem, vii numaidecât, căci n’o să meargă fără luptă.

— N’ar fi mai bine să te’nsoţesc? — întrebă Sam.

— Nu. Doi atrag mai repede atenţia de cât unul singur.

Şi Bill Gazon escaladă cu îndemânare zidul şi fu curând în grădină.

Tot. Mergând în umbra pomilor şi a arbuştilor, se’ndreptă spre casă şi era gata să se des târâş pe iarbă până acolo, când tresări.

— Bill, Bill! — auzi el de pe delături o voce năbuşită de fată.

Bătăile inimii îi se iuţiră.

— Cum de te’ncumeţi, Bill, să vii aci?

Părea o dojană şi, totuşi, vibrând de bucurie.;

— Thea! — chiui Bill Gazon.

Totdeodată, îl surprinse că sora sa îi vorbise în englezeşte. Să fi uitat limba maternă?

Se apropiă de el. Tânărul îi se uită în obraz şi se dete înapoi, speriat.

Nu era sora sa Thea.

În acest moment, zări şi fata şi constată că s’a înşelat.

— Dar nu eşti logodnicul meu! Ce cauţi aci, neruşinatule? Ieşi imediat afara, dacă nu vroi să chem pe directoare! Ce te uiţi ca un tâmpit la mine? şi, până Bill Gazon să-i poată răspunde ceva, mititica îi aplică o palmă peste obraz.

Ţipetele ei alarmară casa şi o mulţime de fete apărură pe scara din faţă.

Tânărul socoti de cuviinţă să spele putina.

— Scuzaţi-mă! E o greşeală, – zise el, alergând spre zid.

Peste puţin, fu dincolo de grădină.

— Ce, te-ai şi întors? — se miră Negrul.

— Ne-a tras pe sfoară.

— Dar ce casă e asta? — se interesă Sam.

— Un. Pension de fete.

— Şi asta ce-i?

— O şcoală unde învaţă fete, – îl lămuri Bill Gazon, frecându-şi falca.

— Mi-am închipuit eu numaidecât că băiatul umblă cu şoalda. Ar fi trebuit să-l ţinem la noi până ne-am fi

ajuns scopul.

Biil Gazon nu-l răspunse. Inima-i era plină de obidă.

Iar fusese tras pe sfoară. Ce era de făcut?

De-acum, nu mai exista nicio speranţă să puie mâna pe duşmani.

Rămase toată seara tăcut, tot frământându-şi creierul cum să găsească un mijloc nou ca să-şi atingă ţinta.

A doua zi, pornind-o iar în căutare, prietenii zăriră pe lângă gară pe băietan stând într'un gang şi numărând nişte bani.

— Stai că ţi-l umflu eu! — zise Sam, alergând la el.

Băiatul se speriă, cum se pomeni cu ei.

În primul moment, nu găsi altă salvare, decât în fugă, dar spre groaza-i nu putu constata decât că-i prea târziu.

Se uita la Bill Gazon, dârdâind de frică.

— Ne-ai înşelat aseară, – îi zise tânărul. Ştii tu ce voi face noi acum cu tine?

— Da, dar Japonezii îmi făgăduiseră marae cu sarea şi azi, când au plecat, mi-au tras clapa, – se jelui băietanul

— Vasăzică, un şarlatan înşelat! — râse Bill Gazon.

După o cbibzuire de câteva secunde, îl privi ţintă.

— Ştii ce te aşteaptă, dar uite, eu te iert, dacă-mi spui cinstit unde au plecat**.** Să nu-ţi închipuieşti însă că o să mă-nşeli a doua oară.

— Au plecat, cu alea două fete, ia New-York şi te rog să mă crezi de astădată. Chiar eu le-am expediat bagajul.

— Bine! Vai de capul tău însă dacă m'ai minţit!

— Stai ! – strigă Sam, înşfăcând pe băietan. Bunul meu prieten te-a iertat de pedeapsă, eu însă nu.

Şi nu-l lăsă până nu-l cârpi sdravăn de câteva ori, ba îi trase şi câteva după ceafă, de-l făcu să vadă stele

verzi.

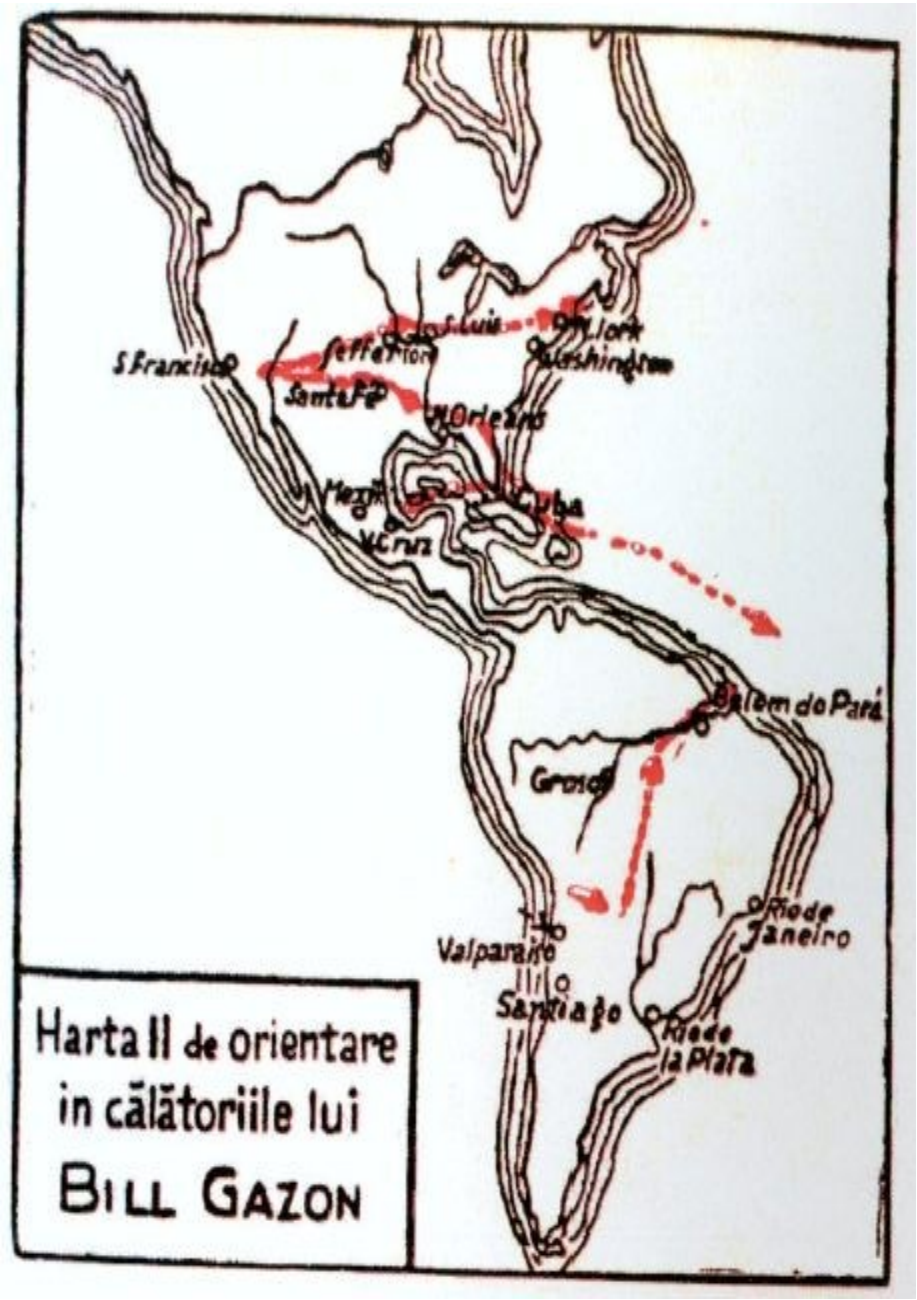
S.Francisco
Santa Fé
N.Orleans
Mexik
V.Cruz
Cuba
Belem do Pará
Grosso
Valparaiso
Santiago
Rio de Janeiro
Rio de la Plata
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON